

Arrest

nr. 214 549 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, diende op 27 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Met een beslissing van 10 oktober 2016 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 14 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10 oktober 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Met een arrest nr.185 161 van 6 april 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na beroep tegen de hiervoor vermelde beslissing, de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd tegen dit arrest geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“• Schending artikel 75 van het Koninklijk Besluit betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Schending van art. 7 van de vreemdelingenwet;*
- Schending van art. 52/3 van de vreemdelingenwet;*
- Schending van art. 54 en 74/14 van de Vreemdelingenwet;*
- Schending van art. 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;*
- schending van art. 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;*
- schending van artikel 46.5 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013, betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking);*
- Schending van art. 13.1. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven;*
- Schending van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie*
- Schending van het gelijkheidsbeginsel;*
- Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;*
- Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de zorgvuldigheidsplicht;*
- Machtsmisbruik.*

4.1.1.

Tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 10 oktober 2016 (kennisgeving 10 oktober 2016) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad van de Vreemdelingenwet echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk "en" te lezen en niet "of".

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°."

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

"De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. (Parl. St, De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing " waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om "terugkeerbeslissing" aan te duiden. Soms is er sprake van een "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een "verwijderingsbeslissing" (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)".

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat

tegen de beslissing van het CGVS, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

"Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden. " (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

4.1.2.

Deze praktijk vormt ook een schending van artikel 5 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven). Dit artikel houdt immers een verplichting tot eerbiediging van het beginsel van non-refoulement in.

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van nonrefoulement. "(artikel 5 Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Het principe van non-refoulement, zoals omvat in het in internationale recht, verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is eveneens vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Overeenkomstig artikel 3, 4de lid van de Europese terugkeerrichtlijn werd op basis van de bestreden beslissing een terugkeerbesluit aan verzoekende partij afgeleverd. Juridisch bestaat er geen twijfel over dat aan verzoekende partij een terugkeerverplichting wordt opgelegd. In een arrest van 8 maart 2016 heeft de Raad van State (RvS, Arrest n° 234 074 van 8 maart 2016) dit in de meest duidelijke bewoordingen bevestigd.

Er is, zo stelt de Raad van State, een duidelijk nadeel, los van de vraag of de verwerende partij tot een gedwongen verwijdering kan overgaan:

« Cet ordre est en effet obligatoire pour le requérant. Certes, s'il ne le respecte pas, la partie adverse ne peut temporairement pas le contraindre par la force à quitter le territoire. Il n'en reste pas moins que le requérant est tenu de l'exécuter et qu'il ne s'agit pas d'une invitation qui lui est adressée gracieusement à quitter la Belgique. Cette décision du 3 juin 2014 qui impose au requérant l'obligation de quitter le territoire lui cause donc grief. »

(RvS, Arrest n° 234 074 van 8 maart 2016)

Verzoekende partij beroept zich rechtstreeks op artikel 5 van de Europese Terugkeerrichtlijn, aangezien dit artikel niet correct werd omgezet naar de Belgische wetgeving.

Deze omzetting vertaalt zich verkeerdelijk in artikel 74/17 §1 van de Vreemdelingenwet als volgt:

"§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel."

Uit bovenstaande arrest n°234 074 van de Raad van State, blijkt duidelijk dat niet zonder meer geoordeeld kan worden dat het non-refoulementbeginsel werd gerespecteerd, louter en alleen omdat de

verwerende partij tijdelijk niet tot gedwongen verwijdering kan overgaan. Bij omzetting in de Belgische rechtsorde van deze richtlijn werd artikel 5 van de Europese terugkeerrichtlijn té eng geïnterpreteerd.

4.1.3.

Bovendien vormt de huidige praktijk ook een inbreuk op het recht op een effectief beroep voor de verzoekende partij, zoals dit wordt beschermd door artikel 46.5. van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013, betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking):

"Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijnen waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel, "(artikel 46.5. van de Europese richtlijn 2013/32/EU)

Dit artikel heeft, bij ontbreken van omzetting naar Belgische wetgeving, sinds 20 juli 2015 directe werking in de Belgische rechtsorde.

Artikel 46.5. van de Europese asielrichtlijn verzet zich in de meest ondubbelzinnige bewoordingen tegen het uitgeven van bevelen om het grondgebied te verlaten, zolang de asielprocedure niet volledig afgerond is (inclusief beroep).

Het recht op een effectief beroep wordt eveneens gegarandeerd door artikel 13 van de Europese terugkeerrichtlijn 2008/115/EG en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Binnen dit juridisch kader is het des te meer onverantwoord dat verwerende partij, aan verzoekende partij, voor het afronden van zijn asielprocedure, een terugkeerbesluit heeft afgegeven, dat hem tot illegaliteit veroordeelt.

4.1.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 3) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikels 54 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, in zoverre deze artikels de omzetting vormen van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

Voor zover uw Raad zou oordelen dat artikels 54 en 74/14 van de Vreemdelingenwet het recht op vrijwillige terugkeer niet als dusdanig verankert, beroept verzoekende partij zich rechtstreeks op artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn.

4.1.5.

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatrieerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.

Prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie

In een zeer recent arrest van 8 maart 2016 werd door de Raad van State een prejudiciële vraag gesteld aan het Europees Hof van Justitie naar de overeenstemming van de huidige praktijk van de verwerende partij om bevelen het grondgebied te verlaten (bijlages 13quinquies) af te geven aan asielzoekers na een negatieve beslissing van de Commissaris - generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de artikels 5 en 13 van de Europese terugkeerrichtlijn 2008/115/CE en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

De prejudiciële vraag die werd gesteld luidt als volgt:

« L'article 5 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, qui impose aux États membres de respecter le principe de non refoulement lorsqu'ils mettent en oeuvre cette directive, ainsi que le droit à un recours effectif, prévu par l'article 13.1. de la même directive et par l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, doivent-ils être interprétés comme s'opposant à l'adoption d'une décision de retour, telle que prévue par l'article 6 de la directive 2008/115/CE précitée ainsi par l'article 52/3, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et par l'article 75, § 2, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dès le rejet de la demande d'asile par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides et donc avant que les recours juridictionnels contre cette décision de rejet puissent être épuisés et avant que la procédure d'asile puisse être définitivement clôturée ? » (RvS, Arrest n° 234 074 van 8 maart 2016)

Op zijn minst dringt het aanhouden van de zaak van de verzoekende partij zich op tot het antwoord op deze prejudiciële vraag bekend is,

Op basis van bovenstaande argumenten meent de verzoekende partij echter dat het stellen van een nieuwe, uitgebreide prejudiciële vraag aan de orde is. Zeker aangezien de verzoekende partij zich kan beroepen op de Europese asielrichtlijn 2013/32/EU, die reeds op 20 juli 2015 in Belgische wetgeving diende te zijn omgezet en waaruit de verzoekende partij, bij gebrek aan tijdige omzetting dus rechtstreeks rechten kan putten.

De verzoekende partij wenst dan ook dat volgende prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Europees Hof voor Justitie, alvorens uitspraak ten gronde wordt gedaan:

"Dienen artikels 5, 7 en 13.1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven alsook artikel 46.5. van richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013, betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), die de verplichting opleggen aan de lidstaten om het non-refoulementbeginsel, het recht op een effectief beroep en de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer in geval van onwettig verblijf te respecteren, geïnterpreteerd te worden als strijdig met de afgifte van een terugkeerbeslissing, zoals deze voorzien wordt door artikel 6 van richtlijn 2008/115/EG, en omgezet is door het artikel 52/3 §1 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 75 §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wanneer deze gebeurt vanaf de weigering van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dus voordat de beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing kunnen worden uitgeput en de asielprocedure definitief wordt afgesloten? "

2.1.2. Ter zitting wordt verzoeker gewezen op het inmiddels tussengekomen arrest van de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Gnandi (HvJ 19 juni 2018 in de zaak C-181/16, Sadikou Gnandi/Belgische Staat). In dit arrest heeft het Hof van Justitie, na een prejudiciële vraag van de Belgische Raad van State, uitspraak gedaan over de uitlegging van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008, L 348, blz. 98), van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (PB 2005, L 326, blz. 13) en van het beginsel van non-refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als neergelegd in artikel 18 en artikel 19, lid 2, respectievelijk artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”).

Het Hof stelde uitdrukkelijk dat een terugkeerbesluit kan worden uitgevaardigd van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit – in casu het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep.

Gevraagd of hij, gelet op de uitspraak van het Hof, nog een belang heeft bij zijn eerste middel, stelt verzoeker zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting, en mede gelet op de vaststelling, enerzijds, dat verzoekers beroep tegen de afwijzende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inmiddels heeft geresulteerd in een arrest van de Raad waarin hem zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en waartegen geen cassatieberoep werd ingediend, en uit niets blijkt, anderzijds, dat verzoeker op grond van het thans aangevochten bevel gedwongen van het grondgebied werd verwijderd hangende de procedure, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen blijk geeft van het vereiste belang bij het eerste middel.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“• Schending van artikel 7 van de wet van 15 december 1980;

• Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;

• Schending van artikel 3 EVRM;

• Schending van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet;

• Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;

4.2.1.

Op 14 oktober 2016 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (stuk 1, bijlage 13quinquies).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

"Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non - refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006). " (Pari. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11).

Het is aldus de taak van de verwerende partij om de dossiers van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar. het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

4 De veiligheidssituatie in Irak in het algemeen.

In de bestreden beslissing wordt de identiteit van de verzoekende partij niet in twijfel getrokken. Er bestaat geen twijfel over dat de verzoekende partij afkomstig is uit de provincie Kerbala (Irak).

Gezien de huidige veiligheidssituatie in de regio waaruit de verzoekende partij afkomstig is, zou een terugkeer hem zonder meer blootstellen aan zware bedreigingen voor zijn leven en fysieke integriteit.

Irak verkeert nog steeds in staat van oorlog.

Op basis van cijfers die door de UN-missie voor Irak werden gecommuniceerd, vielen in juni 2016 nog 662 doden en 1 457 gewonden ten gevolge van het geweld in Irak. In juli 2016 waren dat zelfs 759 doden en nog eens 1 207 gewonden.

"UN Casualty Figures for Iraq for the Month of June 2016

Baghdad, Iraq, 01 July 2016 - A total of 662 Iraqis were killed and another 1,457 were injured in acts of terrorism, violence and armed conflict in Iraq in June 2016, according to casualty figures recorded by the United Nations Assistance Mission for Iraq (UNAMI).*

The number of civilians killed in June was 382 (including 28 federal police, Sahwa civil defence, Personal Security Details, facilities protection police, fire department), and the number of civilians injured was 1,145 (including 23 federal police, Sahwa civil defence, Personal Security Details, facilities protection police, fire department).

A total of 280 members of the Iraqi Security Forces (including Peshmerga, SWAT and militias fighting alongside the Iraqi Army but excluding Anbar Operations) were killed and 312 were injured.

According to the casualties recorded for June, Baghdad was the worst affected Governorate with 978 civilian casualties (236 killed and 742 injured). Ninewa 56 killed, Salahadin 24 killed and 21 injured, Kirkuk 20 killed and 11 injured, while Diyala had 21 killed and 8 injured, and Karbala 8 killed and 18 injured.

According to information obtained by UNAMI from the Health Directorate in Anbar, the Governorate suffered a total of 357 Civilian casualties (15 killed and 342 injured).

The overall casualty figures have dropped over the previous month of May, where a total of 867 were killed and 1,459 were injured. But the casualty figures for June are likely to increase due to the combat to liberate Fallujah in Anbar Governorate. (...)

UN Casualty Figures for Iraq for the Month of July 2016

Baghdad, Iraq, 01 August 2016 - A total of 759 Iraqis were killed and another 1,207 were injured in acts of terrorism, violence and armed conflict in Iraq, excluding Anbar, in July 2016 according to casualty figures recorded by the United Nations Assistance Mission for Iraq (UNAMI).*

The number of civilians killed in July was 629 (including 10 federal police, Sahwa civil defence, Personal Security Details, facilities protection police, fire department), and the number of civilians injured was 1,061 (including 13 federal police, Sahwa civil defence, Personal Security Details, facilities protection police, fire department).

A total of 130 members of the Iraqi Security Forces (including Peshmerga, SWAT and militias fighting alongside the Iraqi Army but excluding Anbar Operations) were killed and 146 were injured.

According to the casualties recorded for July, Baghdad was the worst affected Governorate with 1,400 civilian casualties (513 killed, 887 injured). Salahadin 45 killed and 80 injured, Diyala had 24 killed and 52 injured, while Ninewa 23 killed and 27 injured, and Kirkuk 23 killed and 13 injured.

UNAMI has not been able to obtain the civilian casualty figures from the Anbar Health Department for this month. (...)

(stuk 4, UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), UN Casualty Figures for Iraq for the Month of June 2016 en, UN Casualty Figures for Iraq for the Month of July 2016 1 juli 2016 en 1 augustus 2016, te consulteren via: <http://reliefweb.int/report/iraq/uncasualty-figures-iraq-month-june-2016-enar> en <http://reliefweb.int/report/iraq/uncasualty-figures-iraq-month-july-2016-enar>)

De site van de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken raadt eveneens ten stelligste alle reizen naar Irak af:

Algemene veiligheid

De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. De gevechten in het noorden en het westen, de interventie van de internationale coalitie tegen de terreurgroep IS/Daesh en de dreiging van een uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. De provincies Anbar en Ninawa zijn absoluut te mijden. Ook de Betwiste Gebieden (provincies Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), en de Sjiitische provincies Kerbala, Babyion en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden.

De Koerdische provincies in het noorden en de zuidelijke provincies Najaf Muthanna, Qadisiya, Di-Qhar, Missan en Basra zijn steeds erg onstabiel. Ingevolge de politieke en communautaire tegenstellingen zijn er demonstraties in heel Irak. Dit gaat soms gepaard met geweld en de spanningen lopen verder op. Deelname aan of aanwezigheid op deze manifestaties is te allen tijde te vermijden.

In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering, zonder onderscheid in nationaliteit. Buitenlanders zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk. Er is ook een verhoogd risico op overvallen en diefstal door misdadigers. Verder zijn er risico's verbonden aan de aanwezigheid van mijnen en aan voortdurende militaire operaties.

Indien u naar Irak afreist, is het ten zeerste aanbevolen raad te vragen aan personen die ter plaatse verblijven vooraleer deze reis te ondernemen, alsook uw aanwezigheid en uw verplaatsingen te melden bij de Belgische Ambassade in Amman (+962 6 465 57 30, amman@diplobel.fed.be). Inzake veiligheid kunnen slechts zeer gespecialiseerde diensten een juiste inschatting van het gevaar geven. Inlichtingen van andere organisaties of individuen over de veiligheidstoestand zijn niet altijd betrouwbaar, (stuk 5, FOD Buitenlandse Zaken, Reisadvies Irak, geldig op 9 mei 2016, te consulteren via: http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/ira)

De Nederlandse overheid raadt eveneens alle reizen naar Irak ten stelligste af. Zij wijst onder meer naar de verslechterde veiligheidstoestand omwille van de huidige politieke onrust in de hoofdstad van Irak.

"Op 30 april 2016 zijn demonstranten de Internationale zone binnen getrokken en hebben enige tijd het parlamentsgebouw bezet. De Iraakse overheid heeft de noodtoestand afgekondigd voor Bagdad. Blijf alert en op de hoogte van de ontwikkelingen.

De veiligheidssituatie in Bagdad is verslechterd. Reis niet naar Bagdad. Verblijft u in Bagdad? Zorg dan dat uw woon- en werkomgeving goed beveiligd is. Verplaats u in speciaal beveiligde voertuigen. En maak gebruik van beveiligers. Zie ook 'Onveilige gebieden'.

(stuk 8, Rijksoverheid Nederland, Reisadvies Irak, 30 april 2016, geldig op 9 mei 2016, te consulteren via:

<https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/reisadviezen/inhoud/irak>)

Het aanhoudende en zelfs stijgende geweld heeft er toe geleid dat UNHCR sinds oktober 2014 landen oproept om geen mensen meer terug te sturen naar Irak, tot er sprake is van een significante verbetering van de veiligheidssituatie en de mensenrechtenbescherming in Irak. Gezien de huidige politieke instabiliteit, is dit op heden allesbehalve een reëel vooruitzicht.

"Since the publication of UNHCR's 2012 Iraq Eligibility Guidelines, 1 and the 2012 Aide Mémoire relating to Palestinian refugees in Iraq, Iraq has experienced a new surge in violence between Iraqi security forces (ISF) and Kurdish forces (Peshmerga) on the one hand and the group "Islamic State of Iraq and Al-Sham" (hereafter ISIS), which operates both in Iraq and Syria, and affiliated armed groups on the other hand. Civilians are killed and wounded every day as a result of this surge of violence, including suicide attacks and car bombs, shelling, airstrikes, and executions. As a result of advances by ISIS, the Government of Iraq is reported to have lost full or partial control over considerable parts of the country's territory, particularly in Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Kirkuk and Diyala governorates. Although the ISF and Kurdish forces, supported by US airstrikes, have recently regained control over some localities, mostly along the internal boundaries with the Kurdistan Region, 4 overall frontlines remain fluid. The conflict, which re-escalated in AlAnbar governorate in January 2014 and since then spread to other governorates, has been labelled as a non-international armed conflict. 5 Casualties so far in 2014 represent the highest total since the height of sectarian conflict in 2006-2007." "Widespread human rights abuses and violations of humanitarian law greatly impact on the lives of civilians beyond displacement and casualty figures. It has been documented that parties to the conflict are committing violations of international humanitarian law and gross violations of international human rights law. Systematic and widespread attacks by ISIS and associated armed groups against civilians may amount to war crimes and crimes against humanity. The ISF and associated forces have reportedly carried out military operations in violation both of the principles of distinction and proportionality, and of the obligation to take precautions to protect civilians from the effects of violence, which may amount to war crimes. Furthermore, 15 armed forces associated with the ISF have reportedly carried out kidnappings and targeted killings. ISIS and associated armed groups have reportedly committed gross human rights abuses "with an apparent systematic and widespread character," including "attacks directly targeting civilians and civilian infrastructure, executions and other targeted killings of civilians, abductions, rape and other forms of sexual and physical violence perpetrated against women and children, forced recruitment of children, destruction or desecration of places of religious or cultural significance, wanton destruction and looting of property, and denial of fundamental freedoms."

"The situation has been described as particularly dire for members of religious and ethnic minority groups, including Christians, Yezidis, Turkmen, Shabak, Kaka'i, Sabaeen Mandaeans and Shi 'ites, as ISIS and associated armed groups "intentionally and systematically targeted these communities for

gross human rights abuses, at times aimed at destroying, suppressing or cleansing them from areas under their control."

"Military operations by ISIS against Iraqi and Kurdish Security Forces have frequently been carried out, reportedly in complete disregard of their impact on civilians. Furthermore, according to reports, the group has repeatedly and deliberately launched attacks, including with suicide and car bombs, against civilians or civilian infrastructure with the aim to kill or injure as many civilians as possible."

"ISIS has also been held responsible for targeted assassinations and abductions of community, political and religious leaders, government employees, policemen, and professionals. ISIS and associated armed groups have also been implicated in executing hors de combat soldiers, police and government personnel. The imposition by ISIS of its particular interpretation of Shari'a law in areas under its control raises serious concerns for the rights of women, members of religious minority groups and persons considered as not conforming to their strict interpretation of Islam. It has further been reported that individuals who oppose or are considered to be opposing ISIS and/or are considered to be collaborating with the Iraqi or Kurdish security forces have been targeted for killing, abduction and wanton destruction of property."

"Reports also describe severe sexual violence to which women and teenage girls and boys have been exposed by ISIS. The UN Special Representative of the Secretary-General on Sexual Violence in Conflict, Zainab Hawa Bangura, and the Special Representative of the Secretary-General for Iraq, Nickolay Mladenov, condemned in the strongest terms the "barbaric acts" of sexual violence and "savage rapes" perpetrated by ISIS against members of minority groups in areas under its control. There are also reports of human trafficking within and outside Iraq and of abduction of women, particularly those belonging to minority groups, by ISIS and associated groups. On 1 September 2014, the UN Human Rights Council passed a resolution calling on the Office of the UN High Commissioner for Human Rights to dispatch a team of investigators to Iraq to inquire into alleged violations and abuses of international human rights law by ISIS and associated armed groups. UNAMI, OHCHR and human rights organizations have also documented war crimes and human rights violations committed by the ISF and associated forces. These include extra-judicial executions of Sunni prisoners in retaliation for military advances by ISIS, as well as kidnappings and summary executions by security forces and associated groups of Sunni civilians. Furthermore, the ISF are held responsible for the killing of civilians by indiscriminate artillery shelling and aerial bombardments, including with barrel bombs, on civilian areas. Reports indicate a resurgence of sectarian reprisal with bodies of Sunni men found blindfolded, handcuffed and apparently executed, in different parts of the country, primarily in Baghdad UNAMI reported that Sunnis in Basra governorate had been exposed to threats, abductions and killings." "UNHCR Position on Returns. As the situation in Iraq remains highly fluid and volatile, and since all parts of the country are reported to have been affected, directly or indirectly, by the ongoing crisis, UNHCR urges States not to forcibly return persons originating from Iraq until tangible improvements in the security and human rights situation have occurred. In the current circumstances, many persons fleeing Iraq are likely to meet the 1951 Convention criteria for refugee status. When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. In the current circumstances, with massive new internal displacement coupled with a large-scale humanitarian crisis, mounting sectarian tensions and reported access restrictions, particularly into the Kurdistan Region of Iraq, UNHCR does in principle not consider it appropriate for States to deny persons from Iraq international protection on the basis of the applicability of an internal flight or relocation alternative. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined." (stuk 7, « UNHCR position on returns to Iraq » UNHCR The UN Agency, oktober, te consuleren via <http://www.refworld.org/docid/544e4b3c4.htm>)

- De veiligheidssituatie in de provincie Najaf

Tijdens de laatste maanden is zich in het Zuiden van Irak een gevaarlijk patroon aan het vormen, die wijst op een gewijzigde strategie van de Islamitische Staat (afgekort IS) tot het organiseren van spectaculaire aanslagen in het sjiitische Zuiden van Irak.

De consequenties van deze strategie mogen in geen geval onderschat worden. Het gaat namelijk om zeer grote en uiterst gruwelijke aanslagen die er op gericht zijn zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken. Bij een terugkeer loopt de verzoekende partij dus een zeer reëel risico om blootgesteld te worden aan schendingen van artikel 3 EVRM.

Op de eerste dag van de Ramadan, op 7 juni 2016 vond zo een bloedige aanslag plaats in Kerbala:

At least five people lost their lives and 11 others were wounded after a car bomb exploded in central Karbala, near the house of Karbala Governor Aqil al-Turayhi, on June 7.

In a statement later in the day, the ISIL Takfiri group claimed responsibility for the attack. (stuk 6, Abna, Perpetrators of Karbala terrorist attacks 'the descendants of Hurmalah and Shimir' - Senior Sunni Cleric, 14 juni 2016, te consulteren via: <http://en.abna24.com/service/middle-east-westasia/archive/2016/06/14/760102/story.html>)

Tevens voerde IS vrij recent nog aanvallen uit in de provincie Kerbala net ten noorden van Najaf

"(IraqiNews.com) Karbala - Middle Euphrates Operations Command on Monday announced about foiling an attack launched by ISIS at Karbala desert and also informed about killing twelve (12) ISIS suicide bombers apart from detonating three (3) booby-trapped vehicles. Middle Euphrates Operations Command, in a statement issued to the media, said, "Troops of Mid-Euphrates Operations Command were attacked at dawn today by twelve (12) ISIS fighters who were loaded with explosives. The attack took place near the under constructed berm in Karbala desert. " Informing further the statement added, "The ISIS members were driving three booby trapped vehicles and carrying light and medium weapons. The troops, backed by military reinforcements, managed to repulse the attack and gunned down the 12 fighters and destroyed the vehicles. No loss however was received by the security forces." (stuk 9, Iraqi News, Security forces thwart ISIS attack at Karbala desert, 28 juni 2016; te consulteren via <http://www.iraqinews.com/iraq-war/security-forces-thwart-isisattack-karbala-desert/>)

Ook de aanval op een voetbalstadion aan het einde van maart 2016 was tekenend voor het soort aanslagen waar IS in het Zuiden van Irak op mikt:

"A man wearing a suicide belt walked into an Iraqi soccer stadium Friday and blew himself up — killing at least 25 people and wounding 90 more, security officials said. A crowd had gathered for a ceremony to mark a championship for a popular local soccer team when the bomb exploded, the head of the Babil province security committee, Baydhan al Hamdani, told CNN.

(...)

Amanda Rogers, a research fellow at Georgia State university, said the group may launch more terror strikes as the Iraqi army retakes cities from ISIS.

"Given that they are losing their central territory, it would not be unexpected," Rogers said. "These strikes fit into the broader strategy."

Rogers said ISIS has long advocated attacks on Muslims who don't support its rigid interpretation of Islam.

That was a tactic endorsed by Abu Musab al-Zarqawi, the founder of al Qaeda in Iraq, the terror group that evolved into ISIS. Violence against Muslims caused a split between the late leader of al Qaeda central, Osama bin Laden, and al-Zarqawi, who died in 2006.

"What we see with ISIS doing now is an escalation of what we saw al-Zarqawi do, targeting Muslims first and foremost, whether they're in the refugee community or not," she said. "This is al-Zarqawi 101 and it's essentially gone global."

(stuk 12, CNN, ISIS claims suicide attack on Iraqi stadium that kills 25, 26 maart 2016, te consulteren via: <http://edition.cnn.com/2016/03/25/middleeast/iraq-violence/>, verzoekende partij zet vet)

Zoals ook uit bovenstaand artikel blijkt waarschuwen experts inmiddels voor verdere grote aanslagen in het Zuiden, nu IS de conventionele oorlog lijkt te verliezen.

Zeer recent nog slaagde IS er zo in om een dodelijke aanval uit te voeren op een gemeenschap in het Sjiitische Zuiden.

"Five attackers armed with suicide vests, rifles and grenades have killed 18 people and wounded dozens more in the Iraqi town of Ain al-Tamer, southwest of Baghdad, local officials say.

"they were carrying Kalashnikovs and hand grenades. One of them blew himself up and the others were killed by the security forces, " the head of the central Euphrates operations command, said.

The Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL), group has claimed responsibility for the attack."

(stuk 13, Morocco World News, Terrorist Attack kills 18 people near Kerbala in Iraq, 29 augustus 2016, te consulteren via:

<http://www.moroccoworldnews.com/2016/08/195487/attack-kills-18-people-nearkerbala-iraq/>)

De Sjiitische Heilige steden van Najaf en Kerbala maken zich dit najaar op voor een bijzonder grote bedevaart: 'Arbaeen', waarbij de dood van Iman Hoessein wordt herdacht. Vorig jaar trok deze bedevaart al ruim 20 miljoen mensen en werd een aanslag van IS op de valreep verijdeld.

Het belangrijkste onderdeel van deze bedevaart is de 80 km verre ceremoniële optocht van Najaf naar het schrijn van Iman Hoessein in Kerbala. Een dergelijke grote groep mensen over zo'n lange afstand afdoende bewaken is onbegonnen werk. (stuk 14, Scroll.in, Undeterred by terror threat, Indian Shias flock to Iraq for the world's biggest pilgrimage, 2 december 2015, te consulteren via: <http://scroll.in/article/772718/undeterred-bv-terror-threat-indian-shias-flockto-iraq-for-the-worlds-biggest-pilgrimage>)

Dit jaar heeft de Iraanse overheid aangekondigd datbeeen recordaantal Iraniërs naar de heilige steden in Irak zullen trekken, (stuk 20, ABNA, Iran Ready to Dispatch over 2 million Pilgrims to Iraq's holy cities on Arbaeen, 6 augustus 2016, te consulteren via: <http://en.abna24.com/service/iran/archive/2016/08/06/77Q388/storv.html>

De kans dat IS, gezien de hierboven geschetste context, één of verschillende zeer zware aanslagen zal kunnen plegen is dan ook ontzettend groot. Verzoekende partij in de huidige context terugsturen betekent een zéér reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM. Hiermee werd door verwerende partij in haar motivatie absoluut geen rekening gehouden.

De gewapende conflicten in het begin van 2014 joegen bovendien honderdduizenden mensen van de steden Fallujah en Ramadi naar andere provincies. Hierdoor worden andere provincies in het Zuiden van Irak en zo ook Najaf overspoeld met Internal Displaced Persons (IDP's). Tegen het eind van de zomer 2014, toen ISIS het district van Mosul en Sinjar overnam, liep het aantal IDP's op tot 1.7 miljoen mensen. Vandaag leven er 3.2 miljoen IDP's in Irak, waarvan er 2.3 miljoen in Centraal en Zuid-Irak wonen.

"Iraq has been the site of significant internal displacement for well over a decade. However, this displacement has increased dramatically over the last two years as the security situation in central and south Iraq has deteriorated. Armed conflict at the beginning of 2014 drove hundreds of thousands of people out of Anbar's two main cities of Fallujah and Ramadi into the surrounding areas and to other provinces. By the end of that summer, when the Islamic militant group known as ISIS took over the districts of Mosul and Sinjar in Ninewa province, the number of IDPs reached 1.7 million. Today, there are 3.2 million internally displaced people (IDPs) in Iraq. They are living in rented accommodations, unfinished buildings, and makeshift camps, often without adequate food, water, or medical care, wondering when it might be safe to go home. Of the 3.2 million displaced, 2.3 million are in central and south Iraq. However, the humanitarian response in that region of the country is very much in development right now. There is an urgent need for a more accurate and detailed picture of the IDPs' locations and needs, for better humanitarian access to many locations, and for adequate funding to get the work done. Since humanitarian actors have no control over the security situation in the country, they need to look more closely at ways to deliver aid under the current security conditions." (stuk 15: Refugees International, field report, november 2015, te consulteren op <http://static1.squarespace.com/static/506c8eale4b01d9450dd53f5/t/5633c6bfe4b03216fd2eal32/1446233807064/Displaced+in+Iraq%3A+Little+Aid+and+Few+Options>)

Uiteraard heeft het gewapend conflict ook humanitaire gevolgen, en niet op zijn minst in Zuid - Irak. Ook met deze omstandigheden dient verwerende partij rekening te houden bij haar beoordeling in het kader van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, wat in casu niet gebeurde.

Uitgedrukt in percentages valt op dat de grote hoeveelheid van de opvangmogelijkheden voor IDP's in het zuiden ondermaats zijn. Er geen goede levensomstandigheden en de toegang tot gezondheidszorg is er extreem laag.

"While 73.4% of sites had shelters in good condition, sites in the governorates of Thi Qar, Wassit, Salah al-Din, Qadissiya, and Basrah all reported less than 40%. (...)However, overall, Salah al-Din, Kirkuk, and Basrah have lower statistics for water, sanitation, and hygiene indicators than the other

governorates of Iraq. For example, in Salah al-Din, 80% of sites did not have sufficient quality water. In Kirkuk, people did not have access to sufficient sanitation/hygiene items in 37.5% of sites.(...) Health services were not functioning in 39.8% of sites assessed, and medical supplies were unavailable in 45.5%. In the governorates of Diyala, Kerbala, Ninewa, Salah al-Din, Thi-Qar, and Wassit, the percentages of sites reporting health services and supplies were extremely low. "

(stuk 16, "Displacement Tracking Matrix", IOM, maart 2014, te consulteren op <http://www.ncciraq.org/en/ngos/activities/item/4587-iom-displacement-trackingmatrix-iraq>, verzoekende partij zet vet)

"IDPs live with the constant risk of eviction by authorities. They are often traumatized and frightened, having fled violence and threats to their families. They struggle to buy the daily food that they need to sustain themselves, and their dwellings are often inadequate to fully protect them from the heat or winter rains. They are also among those who are not able to take full advantage of basic services, including health services, due to limited access and resources."

(stuk 17, "The plight of internally displaced persons", United Nations Iraq, 19 augustus 2013, verzoekende partij zet vet)

Zo blijkt uit objectieve informatie eveneens dat IS de controle heeft over de water toevoer in de zuidelijke provincies. Gelet op de extreme temperaturen en de droogte dreigt een enorme humanitaire crisis in de zuidelijke provincies.

"IS has partially closed the dam, a move that has forced more water from the Euphrates into Habaniyah Lake. Provincial security officials warned recently that "dire consequences and an environmental catastrophe" would be "inevitable" unless something was done. (...) "In an area where summer temperatures and the risk of draught are high, and the levels of basic sanitation extremely poor, any effort to disrupt the flow of water may have catastrophic results," says Machowski. Dhi Qar Governor Yahya al-Nassiri, who toured the marshlands near Chabaish last week, said the area is facing a "disaster" and that local livestock and fishing industries are threatened with complete destruction.

And Saadi al-Majid, the director of Dhi Qar's Health Department, told Asharq Alawsat on June 26 that the province faces a cholera outbreak because of the water shortages in the marshes around the provincial capital, Nasiriyah, and the resultant impact on drinking water. While the Dhi Qar marshlands face an environmental and public-health catastrophe, the IS "water war" is affecting other provinces and areas as well (...) The flow of water in the Euphrates River has dropped below 50 percent of its normal rate of 200 cubic meters per second since IS took over the Ramadi barrage, Tamimi told Radio Free Iraq on June 22. "

(stuk 18, "ISIS is waging a 'water war' in Southern Iraq", Radio Free Europe, 28 juni 2015, te consulteren op <http://www.businessinsider.com/isis-is-wagrig-a-water-war-in-southern-iraq-2015-6?IR=T>, verzoekende partij zet vet)

"Massive protests began in Iraq on July 31 rejecting lack of services and government corruption: Popular demonstrations against poor services and corruption have continued since July 31 in Baghdad, Diyala, Sulaimaniya, and throughout southern Iraq. Although protests over service shortages had previously occurred in June in Basra, they did not spark demonstrations that were either continuous or broadly based through southern Iraq. Popular anger has been directed at local governments over power and water shortages and at the Electricity Minister. Central government officials from across the spectrum, including PM Abadi, have endorsed the protesters' demands as legitimate and have simultaneously warned against politicization and escalation of security."

(stuk 19, "Iraq Situation Report: August 14-17, 2015", Institute for the Study of War, geraadpleegd op 24 augustus 2015, te consulteren op <http://iswiraq.blogspot.be/2015/08/iraq-situation-report-august-14-17-2015.html>, verzoekende partij zet vet)

Bovenop dit alles maakt Irak momenteel een bijzonder zware politieke crisis door, die niet veel positiefs voorspelt voor de toekomst van het land:

Bagdad op rand van afgrond: Iraaks politiek systeem dreigt in te storten

"Massale demonstraties en een bestorming van het parlement storten Irak in diepe chaos. Op de voorgrond gaat het om hervormingen, maar op de achtergrond woedt een machtsstrijd. En daarvan profiteert vooral de terreurorganisatie Islamitische Staat.

Eigenlijk heeft Irak al genoeg aan zijn hoofd. De terreurorganisatie Islamitische Staat (IS) blijft grote delen van het land controleren. Hoewel het leger de afgelopen tijd enige successen meldde, schiet de strijd tegen de jihadisten nauwelijks op, omdat het leger daadkracht mist. De lage olieprijs heeft het land bovendien in een zware financiële crisis ondergedompeld. Alsof dat allemaal nog niet genoeg was, dreigt sinds het weekeinde in Irak ook het politiek systeem in te storten.

Groene Zone

Het waren chaotische taferelen die zich zaterdag in het centrum van de hoofdstad Bagdad afspeelden. Duizenden boze aanhangers van de sjiitische prediker Moqtada al-Sadr bestormden de zwaar beveiligde Groene Zone, waar zich het parlement, ministeries en ambassades bevinden, afgeschermd van de rest van de stad. Honderden demonstranten bezetten urenlang het Huis van Afgevaardigden en zouden ook parlementsleden aangevallen hebben. Niet alleen scherven en stukgeslagen meubilair bleven achter, maar ook een aangeslagen regering.

Postjes verdelen

Met de bestorming van het parlement werd een voorlopig hoogtepunt bereikt in de crisis, die al maanden aanzwelt en de politiek in Bagdad blokkeert. Op de voorgrond staat de strijd tegen het systeem van de evenredige vertegenwoordiging en cliëntelisme, dat na de val van dictator Saddam Hoessein in 2003 door de Verenigde Staten was geïnstalleerd. Het verdeelt de ministeries en postjes in Bagdad onder de verschillende groepen en partijen in termen van machtsevenwicht.

Verdeling olierijkdom

Invloedrijke politieke krachten gebruiken dit systeem als een vrijgeleide om de posten in de ministeries niet met experts, maar met partijgenoten te bezetten om zich en hun cliënteel schaaamteloos te verrijken. De regering beschikt omwille van de olierijkdom over voldoende geld, waarvan bij de meeste Irakezen weinig terecht komt. "Verstandige" staten verdelen dergelijke inkomsten gul onder de bevolking, verklaarde de Amerikaanse historicus Juan Cole: "De elite van Irak is niet verstandig". Vooral de minderheid van soennieten, maar ook vele sjiieten genieten niet van die rijkdom.

Aan de kop van het protest tegen het systeem van cliëntelisme staat met de sjiitische prediker Moqtada al-Sadr uitgerekend een van de meest spraakmakende politieke figuren van het land. De 42-jarige sjiiet was de leider van het Mahdi-leger, dat destijds tegen de Amerikaanse troepen streed. Hij roept zijn aanhangers al maanden regelmatig op om voor hervormingen te protesteren. Hij kan als geen ander de massa mobiliseren die hij onder de arme sjiieten vindt, waardoor de demonstraties ook als een sociaal protest moeten gezien worden.

Druk op premier

Met de bestorming van zijn aanhangers op de Groene Zone en het parlement heeft hij de druk op de sjiitische premier Haidar al-Abadi aanzienlijk vergroot. Al-Sadr wil het protest voortzetten tot de ministerposten niet meer door partijgenoten, maar door vakmensen bezet zijn. De regeringsleider had een dergelijk kabinet van technocraten en andere hervormingen beloofd, maar was tot dusver te zwak om zijn plannen door te drukken. De machtige partijen bieden verzet omdat ze vrezen hun invloed en verworven rechten kwijt te spelen.

Machtsstrijd

Op de achtergrond speelt zich ook een machtsstrijd in de sjiitische Dawa-partij af de sterkste fractie in het parlement. Naast al-Abadi behoort ook diens voorganger Nouri al-Maliki bij de partij, die sinds zijn gedwongen aftreden bijna twee jaar geleden aan zijn terugkeer naar de macht werkt. Maliki wil de crisis gebruiken om al-Abadi ten val te brengen, zei Renad Mansour, Irak-expert van de Carnegie Foundation. "Zijn doel is hem te slopen. En dit is een perfecte gelegenheid".

Bankroet

Voor de strijd tegen de IS heeft de machtsstrijd fatale gevolgen, omdat de regering meer met haar eigen overleven dan met de jihadisten bezig is. Een snelle oplossing van het conflict is niet in zicht. De situatie

zal eerder nog verslechteren. De Iraakse begroting hangt voor 95 procent af van de olie-inkomsten, die wegens de lage olieprijs serieus gedaald zijn. Volgens waarnemers kan Irak zelfs binnen enkele maanden bankroet zijn: het resultaat van jarenlang wanbeheer van de financiën en een kunstmatig staatsapparaat. Slechts een groep kan daar van profiteren: de IS."

(stuk 10, De Morgen, "Bagdad op rand van afgrond: Iraaks politiek systeem dreigt in te storten", 2 mei 2016, te consulteren via: <http://www.demorgen.be/buitenland/bagdad-op-rand-van-afgrond-iraaks-politiekstelsel-dreigt-in-te-storten-bc9b960d/>, verzoekende partij zet vet)

Deze protesten houden tot op vandaag aan:

"Baghdad - More followers of the Sadrist movement followed Baghdad's protestors and went to strike in Babel, Wasit and Najaf in response to Sadr's call to put pressure on the Iraqi government and support anti-government protests against corruption.

Officials in Najaf said, "Dozens of employees went on a strike today in response to the call made by Muqtada al-Sadr to push the government to carry out reforms and fight corruption."

"Dozens of Sadrist movement's followers in Babel went on a strike for two days in a number of directorates such as agriculture, water resources, roads and bridges and housing, " the officials added. In Wasit, not only the Sadrist movement followers but all the employees protested and went on a strike in most of the government directorates. "

(stuk 21, Iraqi News, Sadr followers go on strike in Najaf, Wasit and Babel, 4 september 2016, te consulteren via: <http://www.iraqinews.com/baghdad-politics/sadr-followers-go-strike-najaf-wasit-babel/>)

Bovendien dreigt de enorme invloed van de door Iran aangestuurde milities (de Popular Mobilization Forces), het politiek zwalpende land verder te destabiliseren en in een nieuwe periode van sektarisch geweld, een burgeroorlog of zelfs een proxy-oorlog met Iran te storten:

Today, the shadowy figure—known mostly by his nom de guerre, Abu Mahdi al- Mohandes—is the most influential commander in the Popular Mobilization Forces, or PMF. The force of mostly Shiite Muslim recruits is Iraq's parallel army, crucial in successes against Islamic State in the past two years, fitting the gap after the regular army crumbled and the U.S. moved to help rebuild it.

The PMF is front and center this week as it takes part in the offensive to retake Fallujah from Islamic State. On Thursday, Iraqi forces said they had paused offensive operations into the city as authorities scrambled to evacuate or protect civilians held as human shields by Islamic State.

The PMF's role in the operation has already frightened and angered Fallujah's Sunni residents, who fear the Shiite-led force will carry out revenge killings in a city that has long harbored Sunni extremists. It has also electrified the country at large, cementing for many Iraqis the omnipresence of Iran and its affiliates in their country.

(...)

The rise of the commander and the PMF reflect the new realities the U.S. government faces in Iraq, after withdrawing tens of thousands of troops more than four years ago. Iranian proxies that once posed the biggest danger to American troops have become, as the country's strongest combat force, inadvertent partners in the fight against Islamic State.

Mr. Ibrahimi doesn't hide that he believes in the Iranian model of Shiite theocracy, said Mishaan Jbouri, a Sunni lawmaker who counts Mr. Ibrahimi as a personal friend. "He says he represents Ali Khamenei," Iran's supreme leader.

Critics of the Obama administration say its aversion to deep military engagement in the Middle East allowed Iran to step in and rise to new prominence.

Mr. Ibrahimi's transformation, in particular, from exile guerrilla fighter in Iran to power broker in Iraq shows how Tehran has filled security vacuums across the region with its ideologically driven paramilitary fighters.

The U.S., however, grew concerned about the size and influence of the PMF. Baghdad ceded to U.S. pressure to sideline the militias from major operations against Islamic State, including offensives last year that reclaimed the cities of Tikrit and Ramadi.

Mr. Ibrahim grew defiant. One video from October shows him vowing to a crowd of fighters to "stop America" and push the U.S. out of Iraq.

Prime Minister Abadi in February appointed a second deputy to the paramilitary force to dilute Mr. Ibrahim's power and decreed the force should report to the defense ministry. The moves have had little effect.

(stuk 11, *The Wall Street Journal*, *The Militia Commander Beating Back ISIS in Iraq Makes the U.S. Nervous*, 2 juni 2016. verzoekende partij zet vet)

4.2.3.

Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering worden rekening houdende met artikel 3 EVRM en de actuele veiligheidssituatie in Irak en de streek van afkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Irak. De situatie in Irak is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Irak zal artikel 3 EVRM schenden.

Artikel 3 EVRM. bepaalt immers "niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 EVRM niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

"338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...)." » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 - 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Irak en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 EVRM, de veiligheidssituatie in Irak, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Irak. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

4.2.4.

De bestreden beslissing van 10 oktober 2016 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 EVRM gerealiseerd.

Dit middel is gegrond.”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De Raad merkt op dat in huidige bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2016, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Het onderzoek van de voormelde asielaanvraag hield een onderzoek in naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, en meer in het bijzonder naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Dat de verwerende partij in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten doen of bijkomend moest motiveren omtrent het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd genomen amper 4 dagen nadat de commissaris-generaal zich had uitgesproken over het risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling, is geenszins aangetoond, nu verzoeker de uitkomst van zijn asielaanvraag bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kende en zich daartegen kon verweren, zoals hij overigens ook heeft gedaan: verzoeker heeft zijn grieven met betrekking tot artikel 3 van het EVRM ook bij de Raad kunnen doen gelden, zoals uit het arrest 185 161 van 6 april 2017 blijkt. Zo oordeelde de Raad dat er actueel in Zuid-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad heeft daarbij de beoordeling in de beslissing van de commissaris-generaal bevestigd en rekening gehouden met hetgeen verzoeker hiertegen had ingebracht, met name:

“Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met “objectieve informatie die aantoonst dat de situatie voor burgers in Zuid-Irak allesbehalve is”. Verzoeker verwijst naar het rapport “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 waar ook de verwerende partij naar verwijst (stuk 3). Verzoeker verwijst in dit verband tevens naar een arrest van de Raad waarin op basis van voormeld rapport wordt aangenomen dat UNHCR de situatie in Zuid-Irak onveilig acht (stuk 4). Verzoeker stelt dat het geweld in Irak danig grote proporties aanneemt dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict en dat dit ook geldt voor het zuiden van het land. Uit objectieve informatie blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in Najaf, de stad waarvan verzoeker afkomstig is, uiterst precair blijft. Verzoeker wijst op meerdere geweldsincidenten die in verschillende provincies van Zuid-Irak en elders in Irak burgerslachtoffers hebben geëist (stukken 5-14, 20-26, 28-31). Verzoeker stelt verder dat het geweld in Irak sinds begin 2014 een stroom van intern ontheemden (IDP’s) op gang heeft gebracht die zich voornamelijk in de zuidelijke provincies hebben gevestigd en daar geconfronteerd worden met mensonwaardige levensomstandigheden (stukken 15-19). De verwerende partij heeft volgens verzoeker geen oog voor de humanitaire gevolgen van het conflict in Irak en het daaruit voortvloeiende risico op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Ten slotte stelt verzoeker onder verwijzing naar een recent arrest van de Raad dat de beslissing van de verwerende partij dient te worden gebaseerd op zeer actuele informatie en meent hij vast te stellen dat de COI Focus aanwezig in het administratief dossier dateert van december 2015 en bijgevolg niet meer actueel kan worden genoemd. Bij zijn aanvullende nota van 8 maart 2017 voegt verzoeker informatie die moet aantonen dat de huidige

veiligheidssituatie in Najaf nog steeds uiterst precair is (stukken 46 en 47).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de hoger weergegeven analyse van de veiligheidssituatie en bereikbaarheid met betrekking tot de zuidelijke provincies van Irak in het algemeen, en de provincie Najaf in het bijzonder, niet langer actueel zou zijn of dat de op basis van deze analyse bereikte conclusie dat er actueel voor burgers in de provincie Najaf geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet niet correct zou zijn.

De in het administratief dossier aanwezige COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en deze aangaande de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer dateren van respectievelijk 4 augustus 2016 en 12 juli 2016. Overigens wordt opgemerkt dat de verwerende partij middels een aanvullende nota van 7 maart 2017 zeer recente informatie bijbrengt omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak (COI Focus, "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak, van 4 februari 2017). De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota.

Waar verzoeker verwijst naar de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: "(...) When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply (...)" [...].

Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt – anders dan in de zaak die het voorwerp uitmaakte van het arrest van de Raad waarnaar verzoeker in dit verband verwijst – in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

Dat er zich in de provincie Najaf terreuraanslagen en andere geweldsincidenten voordoen, zoals ook blijkt uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken en de recente analyse toegevoegd aan verweerders aanvullende nota, wordt in bovenstaande veiligheidsanalyse overigens niet betwist. De door verzoeker bijgevoegde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie in het administratief dossier en bij verweerders aanvullende nota. De verwijzing naar meer recente incidenten kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat het de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Najaf, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij na terugkeer naar zijn regio van herkomst in een precaire humanitaire situatie zal terechtkomen waarin hij zal zijn blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet of artikel 3 EVRM.

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker in Irak terecht kan in zijn regio van herkomst, kan een loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de situatie van Irakese IDP's niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."

Uit niets blijkt dat verzoeker met zijn betoog gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen. Een verwijzing naar de algemene situatie in Bagdad is overigens niet dienstig, nu hij afkomstig is uit Najaf, Zuid-Irak. Verzoeker toont niet aan dat hij nog enig belang zou hebben bij zijn grief, en al evenmin dat de bestreden beslissing in strijd is met het non-refoulementbeginsel zoals bepaald in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker toont niet aan met welke elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden, en toont ook wat betreft deze vermeende schending niet aan welk belang hij erbij heeft.

2.2.3. Het tweede middel, dat voor het overige geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS